O salvare aşa de mare

O mântuire aşa de mare

(Evrei 1.1-3; 2.1-3)

Evanghelia este o mare favoare din partea lui Dumnezeu, expresia desăvârşită a bunăvoinţei divine faţă de noi, oamenii. Numai atât? Nu, nu este numai atât, pentru că ea aduce şi o mare răspundere pentru cei care o ascultă şi se află în faţa ei. şi cu cât înţelegem mai bine cât de mare este favoarea pe care Dumnezeu ne-o face prin Evanghelie, cu atât mai mult ar trebui să înţelegem cât de mare este răspunderea pe care o avem faţă de această veste bună din partea lui Dumnezeu.

Favoarea lui Dumnezeu

Versetele cu care se deschide epistola către Evrei prezintă favoarea Evangheliei, îndurarea lui Dumnezeu, clemenţa Celui Atotputernic faţă de noi, făpturile Lui:

„Dumnezeu, după ce a vorbit odinioară în multe rânduri şi în multe feluri părinţilor în profeţi, la sfârşitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul“ (Evrei 1.1).

Purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu în vechime au fost profeţii; totuşi nu ei au fost şi cei dintâi mesageri ai cuvintelor lui Dumnezeu, ci prima verigă în relaţiile dintre Dumnezeu şi oameni, primul om care a exprimat voia lui Dumnezeu în contextul Scripturii, atât sub aspect istoric, cât şi sub aspectul semnificaţiei, a fost credinciosul Moise. El este autorul primelor cinci cărţi ale Scripturii; el a transmis legea, dreptarul sau rânduiala lui Dumnezeu pentru făpturile Lui, oamenii; a fost şi profet, dar a rămas mai ales ca cel care exprima legea, regula după care se stabilesc relaţiile între Dumnezeu şi oameni.

Ulterior, relaţiile dintre Dumnezeu şi oameni au fost reglementate numai prin intermediul profeţilor. Aceştia, când au apărut pe scena relaţiilor dintre Dumnezeu şi oameni, au avut ca aspect esenţial al mesajului lor un cuvânt de mustrare, de contestare, de reprobare la adresa poporului călcător al legii si dispreţuitor al Cuvântului lui Dumnezeu. şi reproşul lui Dumnezeu s-a extins de la poporul Israel asupra întregii omeniri.

„La sfârşitul acestor zile“ apare un alt purtător divin, care exprimă într-un fel cu totul deosebit gândul lui Dumnezeu faţă de oameni, şi anume: „în Fiul“; aceasta este cu totul altceva decât ce a fost până acum. Prin Fiul, Dumnezeu nu mai dă oamenilor o lege; aceasta a fost dată prin Moise. Prin Domnul Hristos este adus din cer harul şi adevărul. Prin Domnul Hristos, cel mai mare dintre profeţi, Dumnezeu nu mai reproşează nimic oamenilor. Nu numai că nu le cere, ca prin Moise altădată, dar nici nu le mai reproşează nimic, cum a făcut prin toţi profeţii care au urmat după Moise. Prin Domnul Hristos Fiul, Dumnezeu nu mai pune în discuţie vina noastră faţă de El sau responsabilitatea noastră ca făpturi ale Lui, Creatorul, ci porneşte de la lucrul pe care l-a făcut Fiul Sau, Domnul Hristos: „prin Sine Însuşi a făcut curăţirea păcatelor“ (Evrei 1.3).

Iată cel mai de seamă şi esenţial mesaj transmis prin Domnul Hristos: curăţirea păcatelor! Prin Domnul Hristos, orice om este absolvit de vina lui, este curăţit de păcat, este spălat în sngele adus jertfă pentru păcatele noastre ale tuturor. Dumnezeu nu mai reproşează nici unuia dintre noi vreo vină, pentru că pentru aceasta a murit Domnul Hristos. Prin Domnul Isus, Dumnezeu nu-i va spune niciodată nici unui om: tu eşti păcătos, tu ai făcut lucruri care te încarcă de vină înaintea Mea. Niciodată!

În încercările noastre omeneşti de a capacita preocupările oamenilor pentru Evanghelie, deseori le spunem: «sunteţi păcatoşi!» si este o realitate: „nu este nici unul drept, nici unul măcar“ (Romani 3.10). Dar ori de câte ori Dumnezeu Însuşi Se va înfăţişa în relaţia Sa cu oamenii, nu va aduce în discuţie aceasta, pentru că Se va înfăţişa prin Fiul care a făcut curăţirea păcatelor. Curăţirea este făcută desăvârşit, atât de desăvârşit încât Dumnezeu nu mai aduce aminte niciodată de păcatele săvârşite de vreunul dintre noi.

Şi noi iertăm uneori semenilor noştri unele lucruri prin care ne-au jignit. Dar ce greu uităm lucrurile pe care le iertăm! Aşa sunt relaţiile dintre noi: iertăm, dar nu uităm niciodată! Dumnezeu, prin Domnul Hristos, ne iartă şi uită în totul; nu-şi mai aduce aminte de lucrurile pe care le-am săvârşit.

Cum este posibil? Printr-un alt aspect, şi anume gloria Domnului Isus Hristos, care este „strălucirea gloriei lui Dumnezeu“. Aceasta acoperă întreg trecutul nostru. Dumnezeu vede strălucind gloria Lui, întipărirea Fiinţei Lui.

Ori de câte ori vreunul dintre noi se va afla în faţa ochilor pătrunzători ai lui Dumnezeu, va putea sta nu prin păcatele pe care le-a făcut, prin trecutul vinovat, ci prin Hristos. Este un lucru care depăşeşte posibilităţile noastre de a înţelege. Să priveşti un om comun, o făptură făcută din ţărână, vinovată prin foarte multe păcate, şi să o înţelegi, s-o încadrezi, s-o accepţi ca pe Însuşi Fiul lui Dumnezeu, în propria Lui desăvârşire, aceasta este foarte mult! Aceasta este Evanghelia! şi suntem bucuroşi nu numai să o putem înţelege, dar şi exprima. Aceasta este favoarea Evangheliei oferită nouă de Dumnezeu.

Răspunderea omului faţă de Evanghelie

După ce ne prezintă favoarea deosebită acordată de Dumnezeu oamenilor, Cuvântul lui Dumnezeu ne atrage atenţia şi asupra răspunderii pe care o avem fiecare dintre noi faţă de Evanghelie. Există pentru toţi dintre noi un „de aceea“! „De aceea trebuie să luăm aminte cu atât mai mult la cele auzite, ca să nu alunecăm pe alături. Pentru că, dacă Cuvântul vorbit prin îngeri a fost neclintit, şi orice abatere şi neascultare a primit dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare?“ (Evrei 2.1-3). Aceasta este expresia răspunderii noastre în relaţiile cu Dumnezeu: ne este oferită prin Domnul Hristos „o mântuire aşa de mare“.

Sângele Mielului fără cusur şi fără prihană care a curs pe crucea răstignirii – iat preţul ispăşirii noastre; este un preţ cu mult mai scump decât aurul sau argintul. Este un preţ care satisface într-un mod desăvârşit cerinţele lui Dumnezeu. „O mântuire aşa de mare“ este oferta totală a bunavoinţei divine şi este fără nici o condiţie.

Cum vom scăpa noi? Iată un alt cuvânt solemn, de mare atenţie, care trebuie să ne pătrundă fiinţele! Este un cuvânt de avertisment pe care trebuie să-l privim cu toată seriozitatea! Cuvântul acesta pare că ne apropie de pasul premergător justiţiei divine, a actului de judecată din partea lui Dumnezeu. Cuvântul acesta pare a ne avertiza: voi eraţi vinovaţi, păcătoşi! Aceasta a spus-o Moise, au subliniat-o toţi profeţii din toate timpurile, dar la sfârşit a apărut un cuvânt de bunăvoinţă, de îndurare, de har, de mântuire prin Domnul Hristos. Dacă îl acceptaţi, aceasta este mântuire. Dacă rămâneţi indiferenţi sau nepăsători (nu neapărat să respingeţi), aceasta devine o acuzare eternă, definitivă, din partea lui Dumnezeu!

După oferta mântuirii din partea lui Dumnezeu nu mai este posibilă absolut nici o altă instanţă divină, pentru că Dumnezeu nu ne mai acuză, prin Domnul Hristos, ci ne acceptă, ne primeşte, ne îndreptăţeşte prin El. Acest adevăr trebuie primit din partea noastră printr-un act de credinţă, care este exprimarea acordului nostru cu voia lui Dumnezeu. Dacă-l respingem însă, nu ne mai rămane nici o altă posibilitate de dialog cu Dumnezeu. Judecătorul ne rosteşte: eşti vinovat! Orice ar mai spune acuzatul, că încadrarea juridica nu este exactă, din cauza circumstantelor în care s-a aflat în momentul la care se refera actul de acuzare, i se spune: ţi s-a pus înainte o ofertă de bunavoinţă, de har, şi ai trecut nepăsător pe lângă ea; vina nu se referă la păcatele făcute, ci la atitudinea faţă de ultimul cuvânt din dialogul dintre Dumnezeu şi oameni: nepăsarea faţă de minunata ofertă de har şi de bunăvoinţa divină.

Pentru oameni, Dumnezeu a acceptat ca intermediar la sfârşitul acestor zile pe Altcineva. Pe Fiul Său! Situaţia tuturor este mediată prin Fiul Său! Dacă trecem pe lângă această expresie de îndurare a lui Dumnezeu şi rămânem nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare, cum vom scăpa noi? Cuvintele „nepăsători“ sau „indiferenţi“ cu siguranţă că nu exprima refuzul mântuirii şi credem că în faţa ofertei mântuirii lui Dumnezeu prin Hristos nimeni nu refuză, dar aceasta lasă loc pentru altceva, care este foarte grav. Să nu fim dintre aceia mulţi care trec nepăsători, indiferenţi, în sensul că nu acceptă ca pentru ei înşişi, nu pun mâna lor pe această ofertă a harului lui Dumnezeu, ci doar iau notă ca despre un adevăr exprimat într-un asemenea context, din partea lui Dumnezeu! Ci să facem parte toţi din ceata celor care acceptă adevărurile Scripturii, care le primesc!

Evanghelia este printre alte lucruri şi o informaţie alături de alte informaţii. Suntem interesaţi mult de informaţii, mai ales dacă sunt bune sau utile pentru viaţa noastră zilnică. Dar viaţa noastră nu se reduce numai la astfel de informaţii. Evanghelia pe care o citim ne aduce la cunoştinţă o cu totul altă informaţie. Care este această informaţie? Că se găseşte mântuire pentru suflet şi în mântuire se găseşte fericirea sufletului şi siguranţa existenţei noastre, pentru timp şi pentru eternitate! O existenţă în cerul lui Dumnezeu, în raiul Lui! Iată ce informaţie ne este adusă, incomparabilă cu celelalte informaţii care ne asalteaza deseori. Că vom găsi odihnă, sau căldură, sau linişte, sau casă, sau serviciu, aceasta nu schimbă esential existenţa noastră, dar că avem sau nu mântuirea sufletului, aceasta schimbă esenţial existenţa noastră. Un suflet nemântuit se pierde pentru eternitate, iar un suflet mântuit, printr-o credinţă personală, este un suflet câştigat, prin Hristos, pentru cer, pentru Dumnezeu, pentru eternitate! Să nu trecem nepăsători pe lângă o informaţie ca aceasta, care ne este adusă la cunoştinţă prin Domnul Hristos „la sfârşitul acestor zile“!

„Cum vom scăpa noi, dacă vom fi nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare?“ Cum? Este o întrebare retorică, al cărei răspuns este sigur: NU este scăpare în afara braţelor mântuitoare ale Domnului Hristos! Faţă de acuzaţia lui Dumnezeu în faţa oamenilor vinovaţi există o singură scăpare: mântuirea prin Hristos. Dacă treci de oferta divină, mântuirea prin Hristos, nu mai este posibilă nici o altă scăpare. Dreptatea divină călcată în picioare are un remediu în îndurarea divină manifestată în Domnul Hristos, dar îndurarea divină călcată în picioare prin nepăsare, prin indiferenţă, nu mai are nici un alt remediu, întrucât, în infinitul inimii lui Dumnezeu, al relaţiilor dintre Dumnezeu şi oameni, nu se mai găseşte nici o altă resursă mai presus decât dragostea lui Dumnezeu.

Ceea ce ne oferă Dumnezeu are un preţ infinit, este cel mai mare lucru pe care-l putem câştiga în viaţă. Evanghelia ne aduce la cunoştinţă o informaţie unică, inegalabilă cu toate celelalte: Prin Domnul Isus Hristos, Dumnezeu ne oferă mântuirea sufletului, salvarea, curăţirea, ispăşirea noastră şi, prin mântuire, ne oferă tot, pentru că Se oferă pe Sine Însuşi prin Domnul Isus Hristos.

clickbible.org